

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **Zofii S e k**, bytem Chrzastowo 17/7, 89-100 Naklo nad Notecia, Polsko proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17.2.2009, číslo II, vydané pod číslem 475 860 600/429, o nároku na starobní důchod,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala prostřednictvím polského nositele pojištění dne 6.4.2009, kterou doplnila dne 12.7.2004 žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalované, ve

kteřé uvedla, že nesouhlasí s tím, že jí nevznikl nárok na starobní důchod. Dnem 30. dubna 2001 byla uznána částečně práce neschopnou a do srpna 2007 pobírala invalidní důchod. Dnem 20. srpna 2007 získala nárok na důchod.

Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

Krajský soud provedeným řízením a dokazováním vzal za prokázané, že

- žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb. s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) 574/72 s odůvodněním, že podle § 29 zákona č. 155/95 Sb. v platném znění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (důchodový věk) nebo b) 15 let a dosáhl aspoň 65 let věku, pokud nesplnil podmínky podle písmene a/. Nárok na starobní důchod nevznikl, protože žalobkyně nezískala potřebných 25 roků pojištění. Dle dokladů bylo získáno pouze 21 roků a 19 dní pojištění.

- žalobkyně je polská státní příslušnice s bydlištěm na území Polska, která pracovala na území ČR (dříve ČSSR) v počtu 629 dnů a na území Polska v počtu 7055 dní, celkem 7684, což je 21 roků a 19 dnů. Dále, že žalobkyně vychovala tři děti, nar. 2.11.1968, 6.10.1970 a 7.7.1973 a od 1.4.1998 jí náležel částečný invalidní důchod.

Uvedená skutková zjištění soud opírá o napadená rozhodnutí, obsah dávkového spisu žalované, zejména osobní list důchodového pojištění ze dne 9.1.2009, tiskopis E 210 CZ ze dne 17.2.2009, E 204 PL ze dne 24.8.2007 a E 202 PL ze dne 24.8.2007.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní) při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. k 17.2.2009.

Podle ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění k datu vydání napadeného rozhodnutí pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně

- a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen "důchodový věk"), nebo
- b) 15 let a dosáhl aspoň 65 let věku, pokud nesplnil podmínky podle písmene a).

Podle čl. 45 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 tam kde předpisy členského státu podmiňují získání, udržení nebo opětné nabytí dávek podle soustavy, která není zvláštní soustavou ve smyslu odstavců 2 a 3, splněním dob pojištění nebo dob trvalého bydlení, kompetentní instituce tohoto členského státu vezme zřetel, tam kde je to nutné,

na doby pojištění nebo trvalého bydlení podle předpisů kteréhokoli jiného členského státu, ať již jde o doby podle všeobecné soustavy nebo podle zvláštní soustavy a doby zaměstnané osoby nebo samostatně výdělečně činné osoby. Za tímto účelem bude tyto doby posuzovat jako kdyby byly splněny podle jejich vlastních předpisů.

S odkazem na výše uvedené právní ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, nárok na starobní důchod vzniká pojištěnci, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku. Nárok na starobní důchod je tedy podmíněn vždy získáním určité doby pojištění, a dále dosažením určitého věku, tj. věkové hranice, jejíž určení se váže na další skutečnosti; důchodový věk žen se váže na počet dětí ženou vychovaných. Žalobkyně vzhledem k počtu tří vychovaných dětí dosáhla důchodový věk dne 6.8.2003. Aby jí k tomuto dni vznikl nárok na starobní důchod, musela by k tomuto dni získat alespoň 25 let pojištění. Žalobkyně získala pouze 21 roků (7684) dní pojištění (629 dnů v ČR + 7055 dnů v Polsku).

Dále vzniká možnost získání nároku na starobní důchod dosažením 65 let věku a získáním alespoň 15 let pojištění. Žalobkyně splňuje podmínku získání potřebné doby pojištění, ale k datu napadeného rozhodnutí, tj. k 17.2.2009 nedosáhla 65 let věku.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně k datu napadeného rozhodnutí nesplnila dle českých právních předpisů nárok na starobní důchod. Skutečnost, že žalobkyně má zdravotní potíže, jak v žalobě uvedla, nemá vliv na nárok na starobní důchod do té míry, pokud nepobírala plný invalidní důchod z českého pojištění; žalobkyni však v období od 1.4.1998 náležel pouze částečný invalidní důchod.

Protože žalobkyně dosáhla důchodového věku ke dni 6.8.2003, soud se zabýval i otázkou, zda žalobkyně nesplňovala podmínky nároku na starobní důchod k tomuto dni, ještě před vstupem ČR a Polska do Evropské unie (1.5.2004) a tedy v době, kdy právní vztahy sociálního zabezpečení byly upraveny dvoustrannou dohodou, Úmluvou mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění č. 261/1948 Sb. Dle této Úmluvy, konkrétně čl 14 odst. 1, se pro nárok na důchodovou dávku u osob, jež byly pojištěny postupně v obou státech, sečítají doby pojištění – zaměstnání získané v obou státech. Podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. (dosažení důchodového věku + doba pojištění alespoň v rozsahu 25 let) byly stejné jako k datu vydání napadeného rozhodnutí, neboť zákon č. 155/1995 Sb. platil i v r. 2003. Vzhledem ke shodným podmínkám získání nároku na starobní důchod jak před 1.5.2004 tak i po 30.4.2004 (před i po vstupu České republiky a Polska do Evropské unie), nezískala žalobkyně nárok na starobní důchod ani ke dni dosažení důchodového věku.

Vzhledem k nedůvodnosti žalobních bodů, krajský soud žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované zamítl (§ 78odst. 7 s.ř.s).

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla úspěšná a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s. a § 118d odst. 1 zákona č. 582/91 Sb. v pl.znění).

Výrok o nákladech státu je odůvodněn § 35 odst. 7 s.ř.s., podle kterého náklady s přibráním tlumočnicka platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím podepsaného soudu, písemně ve dvojím vyhotovení.

V Ostravě dne 24. března 2010

Za správnost vyhotovení:
Iva Charvátová

JUDr. Jana Záviská, v.r.
- samosoudkyně -